ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce: V.D.,** *zastoupený JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem, se sídlem Domažlice, nám. Míru 143,* proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje,** IČ 70890366, Plzeň, Škroupova 18, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2015, č.j. DSH/121/15,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 11. 5. 2015, č.j. DSH/121/15 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen žalobci zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč do 1 měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Václava Faltýna.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odbor dopravy - dopravní úřad ze dne 4. 11. 2014, č.j. OD/11717/14/Kk, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) v souvislosti s porušením § 21 odst. 1 téhož zákona, za což mu byla uložena sankce pokuta ve výši 1.600,-Kč a úhrada nákladů řízení ve výši 1.000,-Kč.

V podané **žalobě** žalobce tvrdil, že byl napadeným rozhodnutím, ve spojení s prvoinstančním rozhodnutím Městského úřadu Klatovy, zkrácen na svých právech, a to jak

přímo, tak i v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení. Napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí prvoinstanční, které mu předcházelo, považoval za nezákonná. Stejně jako v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí Městského úřadu Klatovy žalobce i ve vztahu k napadenému rozhodnutí namítal důkazní nepodloženost závěru žalovaného, že v inkriminovanou dobu na inkriminovaném místě při odbočování vlevo nedbal zvýšené opatrnosti a ohrozil zde řidiče za sebou jedoucího osobního automobilu tovární značky Škoda Octavia, spz. …, K.P., kterým zde byl předjížděn vlevo, tedy že porušil ustanovení § 21 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, čímž způsobil dopravní nehodu. Nic takového podle žalobce v řízení nebylo zjištěno a prokázáno. Žalobce od počátku tvrdil a nadále si stál za tím, že dával včas znamení o změně směru jízdy vlevo, dbal zvýšené opatrnosti a těsně před odbočením důkladně kontroloval stav za svým vozidlem zejména pohledem do levého zpětného zrcátka tak, aby neohrozil řidiče jedoucí za ním. Až v okamžiku, kdy se přesvědčil, že odbočením vlevo neohrožuje žádného řidiče jedoucího za ním, že jej nikdo nepředjíždí, a že v protisměru nejede žádné vozidlo, přikročil k odbočení. Žalobce si byl naprosto jistý tím, že zahájil odbočování vlevo v době, kdy v protisměrné polovině vozovky za ním žádné vozidlo nejelo a kdy jej žádné vozidlo nepředjíždělo. Správnost a pravdivost těchto skutečností nebyla v řízení zpochybněna a už vůbec nebyla vyvrácena.

Žalobce nadále namítal, že pokud stály za jeho vozidlem tři nebo čtyři osobní vozidla a řidič P. jel vysokou rychlostí, kdy náhle zahájil jejich předjíždění v okamžiku, kdy již obviněný prováděl odbočovací manévr, což se vzhledem k délce tří či čtyř za sebou stojících vozidel a rychlosti řidiče P. mohlo stát a stalo, pak žalobce nemohl v době zahájení odbočovacího manévru zpozorovat žádné vozidlo jedoucí za ním v protisměrném jízdním pruhu a nelze mu po právu klást za vinu, že nedbal zvýšené opatrnosti, a že ohrozil za ním jedoucího řidiče P. Délka čtyř osobních vozidel, i kdyby byly mezi nimi mezery, mohla činit cca 20 až 30 metrů a při rychlosti 90 km/hod ujede vozidlo 25 metrů za sekundu. Kdyby jel pan P. takovou rychlostí, během jedné až dvou vteřin byl ze zákrytu stojících vozidel u vozidla žalobce nacházejícího se v té době již v protisměrném pruhu.

Žalobce dále poukazoval na to, že žalovaný zásadně procesně pochybil, když neustanovil znalce v příslušném oboru, který by kvalifikovaně určil rychlost vozidla pana P. v době zahájení předjížděcího manévru, a který by kvalifikovaně určil, zda obviněný těsně před, resp. při zahájením odbočovacího manévru vlevo mohl vidět vozidlo pana P. za sebou v protisměrném jízdním pruhu, jestliže za vozidlem obviněného stála těsně za sebou tři osobní vozidla, která řidič P. začal náhle ve vysoké rychlosti předjíždět. Navíc tak žalovaný postupoval přesto, že žalobce navrhl tento důkaz na svoji obhajobu. Jestliže žalovaný neprovedl tento důkaz, nepochybně porušil ustanovení o řízení, neboť bez znaleckého zkoumání nemohl dospět ke spolehlivému závěru ohledně viny žalobce. Argumentace žalovaného je nepřesvědčivá. Z výpovědí svědků nevyplývá závěr učiněný žalovaným, že vozidla nestála těsně za sebou. Mohla stát těsně za sebou, ale i kdyby mezi vozidly byly mezery, při délce jednoho vozidla nepřesahující 5 metrů a několikametrových odstupech těchto vozidel se jednalo o celkovou délku cca 30 m. Jak již bylo uvedeno, tuto vzdálenost ujede vozidlo při rychlosti 90 km/hod za o něco více než jednu sekundu. Je to mžik. Pochybné jsou i úvahy žalovaného ohledně rychlosti vozidla pana P. Z výpovědi svědka M. rozhodně nelze spolehlivě dovozovat jeho rychlost. Tuto rychlost ale může určit znalec s ohledem na

nehodový děj, vzniklou situaci po nehodě a s ohledem k poškození vozidel. Laické úvahy žalovaného ohledně toho, co mohl žalobce vidět, nemohou být kvalifikovaným podkladem pro uznání viny žalobce.

Ohledně toho, co žalobce musel vidět, nevyplývá nic ani z fotografické dokumentace, na kterou žalovaný odkazuje. Přitom je důležité, že i svědek Sedláček hleděl zpět, a také nic neviděl, tedy rozhodně nešlo o situaci, že by pan P. jel nějakou delší dobu v protisměrném jízdním pruhu. Jeho manévr musel být náhlý. Neodpovídající realitě jsou i úvahy žalovaného ohledně místa střetu obou vozidel. Ke střetu došlo v místě křižovatky, kde je vozovka značně rozšířena a vozidlo žalobce bylo již velmi daleko ze svého původního postavení, tedy ujelo při odbočování vlevo poměrně velkou vzdálenost, přičemž pan P. se svým vozidlem při střetu již uhýbal vlevo. Od započetí odbočování vlevo tedy muselo uplynout několik sekund, než došlo ke střetu. Jen znalec může posoudit, jak dlouho probíhal odbočovací manévr od jeho zahájení do místa střetu a jak dlouho trvalo vozidlu pana P. vybočení z řady vozidel do protisměrného pruhu a dojetí do místa střetu. K tomu je třeba provést výpočty a simulaci za pomoci speciálního softwaru, který mají znalci k dispozici. V tomto smyslu rozhodně není schopen činit kvalifikované skutkové závěry žalovaný. Nejpodstatnější je, že rozhodnutí, zda žalobce porušil svoji povinnost, tedy zda musel vidět vozidlo pana P. při zahájení odbočovacího manévru vlevo, závisí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které žalovaný nemá. Žalovaný tedy nemohl zjistit a nezjistil skutkový stav nezbytný pro rozhodnutí o vině žalobce, o němž by nebylo důvodných pochybností, a současně také odepřel žalobci možnost ubránit se, když neprovedl jím navrhovaný důkaz. Shora namítaná pochybení žalovaného měla za následek nesprávnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce konstatoval, že správní orgány obou instancí neměly pro vydání svých rozhodnutí žádný kvalifikovaný podklad a jejich rozhodnutí jsou výsledkem pouhé libovůle v rozhodování. Jak v důsledku zásadního procesního pochybení správních orgánů, tak i v důsledku nedostatku podkladů pro rozhodnutí, důkazní nouzi a celou řadu zásadních procesních pochybení správních orgánů a odepření žalobci práva na obhajobu jsou napadená rozhodnutí zcela zjevně nesprávná a nezákonné, a to v celém rozsahu.

Žalobce žádal, aby soud napadeného rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve **vyjádření k podané žalobě** se žalovaný neztotožnil s tvrzením žalobce, že fotografická dokumentace na místě dostatečně neosvětluje výhledové poměry v daném místě, neboť na této je zachycen celý úsek komunikace. Rovněž místo střetu nejen že vyplývá z koncového postavení vozidel a poškození vozidla Citroen, ale i z popisu stop. Tvrdí-li žalobce, že ke střetu vozidel došlo v místě, kde je vozovka u křižovatky značně rozšířena a vozidlo žalobce již bylo velmi daleko ze svého původního postavení, kdy pan Pivoňka před střetem již uhýbal vlevo, pak by to s ohledem na poškození vozidla znamenalo, že si cestu zkracoval jízdou v protisměru (z pohledu komunikace na kterou odbočoval), tedy najížděl si do křižovatky výrazně nalevo od středu křižovatky (průsečíku os obou komunikací). Dle § 11 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích se na pozemní komunikaci jezdí vpravo, to platí i při průjezdu křižovatkou. To vyplývá i z ust. § 21 odst. 3 věty druhé téhož zákona, podle níž *před odbočením vlevo se musí zařadit co nejdále vlevo* ***v části vozovky***

určené pro jeho směr jízdy. Pokud tedy žalobce najížděl přes část vozovky určené pro vozidla odbočující z vedlejší pozemní komunikace doprava na hlavní pozemní komunikaci, sám svým způsobem jízdy znemožnil, aby se mohl naposledy v místě, v němž tak učinit měl přesvědčit, zda se v levém jízdním pruhu nenachází žádné jiné vozidlo. Pokud by skutečně odbočoval v souladu s výše uvedenými ustanoveními a byl, jak uvádí již najet dál v křižovatce, je zřejmé, že i při uhýbání vozidla Octavia vlevo by náraz musel směřovat přímo na boční část vozidla Citroen s devastujícími účinky pro toto vozidlo. Tato skutečnost vyplývá přímo z fotografií vozidel a předmětné křižovatky, není tedy spekulací správního orgánu. Z fotografií je zřejmé, že bok vozidla Citroen však byl škrtnut v prostoru levých předních dveří pod malým úhlem, nikoliv pod úhlem blížícím se pravému úhlu. Co do zbytku žalobních námitek pak zdejší správní orgán plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Součástí **správního spisu** je oznámení o přestupku ze dne 2. 9. 2014, ve kterém je uvedeno, že na silnici I. třídy č. 22 na km 28, na křižovatce na Soustov sil III/1929 dne 21. 8. 2014 v 6:10 hod řídil řidič K.P. osobní automobil značky ŠKODA Octavia RZ … po sil I/22 ve směru od Klatov na Domažlice. Před křižovatkou se sil III/1929 řidič P. předjížděl kolonu vozidel vlevo v místech, kde je vodorovnou DZ č. V 3 „Podélnou čárou souvislou doplněnou čárou přerušovanou“ zakázáno předjíždět, a to v době, kdy vozidlo tov. značky CITROEN C4 Aircross RZ … řízené žalobcem odbočovalo vlevo na sil III/1929 směrem na Soustov. Následně došlo ke střetu pravé přední části vozidla Škoda Octavia s levým bokem vozidla CITROEN. Na den 20. 10. 2014 bylo nařízeno správním orgánem I. stupně ústní jednání, o němž byl pořízen protokol vedený ve správním spise pod sp. zn. ZN/OD/1049/14-776, 777. Při ústním jednání pan Pivoňka uvedl, že po vyjetí na horizont před místem uvedené dopravní nehody na předmětné křižovatce viděl odbočovat nákladní vozidlo, za kterým stála kolona dalších vozidel a jako první nákladní automobil. V tu chvíli se rozhodl, že než se tato kolona rozjede, že ji objede vlevo. To, že nějaké vozidlo vpředu hodlá na této křižovatce rovněž odbočit vlevo, nevěděl. Viděl to, až když uvedené vozidlo najelo do levého jízdní ho pruhu před něj. Na to již nestačil zareagovat a došlo ke střetu. Žalobce při ústním jednání konstatoval, že se svým spoluzaviněním uvedené dopravní nehody nesouhlasí, neboť jak uvedl, již vyšetřující policii, o situaci za sebou se řádně přesvědčil a žádné vozidlo v levém jízdním pruhu neviděl, kdy toto si vysvětloval tak, že vozidlo pana P. bylo ve chvíli jeho najíždění ještě za ním v pravém jízdním pruhu. Téhož dne byl správním orgánem I. stupně při ústním jednání proveden výslech svědka pana M.I., který uvedl, že dne 21. 8. 2014 byl spolujezdcem ve vozidle žalobce a vzhledem k tomu, že nebezpečný úsek zná, sledoval situaci v pravém zpětném zrcátku, v němž uviděl za nimi jedoucí 3 až 4 vozidla, která rovněž zpomalovala. Dále byl proveden výslech svědka pana P.S. Z výslechu vyplývá, že dne 21. 8. 2014 kolem 6:10 hod., jel se svým vozidlem Škoda Felicia spolu se svým bratrem a kamarádem ze zaměstnání z Klatov domů do Kdyně. Řídil vozidlo. Před křižovatkou k drůbežárnám jel asi jako třetí vozidlo v koloně, kdy jako první jel kamion, který zde odbočoval vlevo k této drůbežárně. Za ním zde jela další vozidla minimálně dvě. Po dojetí k uvedené křižovatce z důvodu pomalého odbočování kamionu zde musel zastavit. Po odbočení kamionu se již rozjížděl, zároveň viděl, jak první vozidlo vpředu rovněž má zapnuté směrové světlo doleva a chce rovněž odbočit. Ve chvíli, kdy viděl vpředu připravené vozidlo, na odbočení, tak kontroloval situaci za sebou, žádné další přijíždějící vozidlo v tu chvíli neviděl. Po pár vteřinách, kdy se počal rozjíždět, uslyšel zvuk brzd a následoval střet

předjíždějícího vozidla vlevo a odbočujícím. Při ústním jednání dne 20. 10. 2014 byl dále vyslechnut jako svědek pan V.M., který uvedl, že předmětného dne řídil služební nákladní soupravu tahače s návěsem, se kterou jel po silnici I/22 ve směru od Klatov na Domažlice a na křižovatce odbočoval vlevo ve směru na Soustov k drůbežářské farmě. Uvedenou trasu dobře znal, proto již na horizontu před uvedenou křižovatkou dal znamení o změně směru jízdy vlevo a dojížděl k uvedené křižovatce. Vzhledem úhlu napojení vedlejší silnice se zde musí jet krokem. Při samotném odbočování se za ním vytvořila kolona několika vozidel. Věděl, že bezprostředně za ním bylo jedno nebo dvě nákladní vozidla, která podle něj následně pokračovala poté v jízdě na Domažlice. Ve chvíli, kdy se již se svým vozidlem srovnal na vedlejší komunikaci, tak si všiml rychle jedoucího osobního vozidla, které zde předjíždělo vlevo za ním vytvořenou kolonu. Samotný střet neviděl, ten pouze slyšel.

Dne 4. 11. 2015 správní orgán I. stupně vydal **prvoinstanční rozhodnutí**, ve kterém konstatoval, že mezi porušením ustanovení § 21 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích žalobcem a zaviněním řešené dopravní nehody shledal příčinnou souvislost. K námitce žalobce, že se před samotným odbočování v daném místě o situaci za sebou řádně přesvědčil a žádné vozidlo v levém jízdním pruhu neviděl, správní orgán uvedl, že on sám a všichni vyslechnutí svědci v průběhu tohoto řízení potvrdili, že za jeho vozidlem se nacházela kolona několika dalších aut, které pan P. se svým vozidlem rovněž musel předjet vlevo, a jeho vozidlo se tak v levém jízdním pruhu pohybovalo delší dobu, a proto pokud by žalobce před samotným najížděn do levého jízdního pruhu dbal zvýšené opatrnosti a řádně se přesvědčil o situaci za sebou a nespoléhal by na to, že řidiči za ním jedoucích vozidel všichni zastaví, pak mohl vidět, že je v levém jízdním pruhu vozidlem pana Pivoňky předjížděn a byl povinen tohoto neohrozit, tzn. počínat si tak, aby tomuto nevzniklo žádné nebezpečí.

V **odůvodnění napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že ohledně možnosti odvolatele zpozorovat předjíždějící vozidlo řidiče P. je třeba uvést, že všichni svědci se shodli, že za odbočujícím vozidlem odvolatele byla kolona složená nejméně z 3 až 4 vozidel. Svědeckými výpověďmi bylo tedy prokázáno, že za vozidlem odvolatele se nacházela ještě prokazatelně nejméně 3 další vozidla, kdy nejméně vozidlo svědka S. na moment z důvodu odbočování nákladního vozidla zastavilo a poté v době, kdy vozidlo odvolatele bylo připraveno k odbočení, již byl opět v pohybu. Nelze tedy přisvědčit závěru odvolatele, že by vozidla v koloně v době zahájení předjíždění této kolony řidičem P., resp. v době, kdy byl odvolatel připraven k odbočovacímu manévru, stála těsně za sebou. Ohledně rychlosti vozidla řidiče P. bylo uvedeno, že tato byla vyšší, nejednalo se o rychlost 50 km/hod., na druhé straně však nikdo neuvedl, že by se jednalo o rychlost extrémní. Na uvedené komunikaci první třídy přitom platí nejvyšší dovolená rychlost 90 km/hod., tedy řidič, jenž hodlá z uvedené komunikace odbočit, musí počítat s tím, že se zde vozidla pohybují velkou rychlostí a tomu přizpůsobit i způsob odbočování resp. nezbytnou míru opatrnosti. Odbočující řidič je tedy povinen se přesvědčit o situaci za sebou nejen krátce před samotným odbočením ale naposledy též v okamžiku, kdy je to ještě možné, tedy při samotném zahájení odbočovacího manévru. K námitce vysoké rychlosti řidiče P. je třeba uvést, že i kdyby tato rychlost byla vyšší, platí, že čím vyšší rychlost je, tím větší vzdálenost vozidlo na přejetí z pruhu do pruhu, tedy pro realizaci první fáze předjíždění potřebuje tak, aby manévr přejetí z pruhu do pruhu byl ještě zvládnutelný a aby minulo předjížděná vozidla. Čím rychleji by tedy řidič P. s vozidlem jel, tím dříve by musel začít vybočovat do protisměrného levého jízdního pruhu, a

tedy ve zpětném zrcátku odvolatele by byl v o to větší vzdálenosti viditelný. Rozhledové podmínky v daném místě dokumentuje a prokazuje fotografická dokumentace pořízená Policií ČR – zejména fotografie 11 a 12, z níž je patrné, že inkriminovaný úsek pozemní komunikace před danou odbočkou je rovný, přehledný ve směru jízdy k předmětné odbočce s mírným přehledným klesáním, tedy s ideálními podmínkami pro pozorování situace za odbočujícím vozidlem. Fotografickou dokumentací je tak prokázáno, že odvolatel mohl vidět vozidlo řidiče P. nejen v okamžiku, kdy již bylo srovnáno v levém jízdním pruhu, resp. na úrovni posledního vozidla v koloně, ale již v okamžiku první fáze předjíždění, tedy v momentě, kdy začalo najíždět do levého jízdního pruhu a kdy tedy již muselo být zřejmé, že řidič P. hodlá předjíždět. Ze spisové dokumentace, zejména z fotografického materiálu je dále zřejmé, že vozidlo Octavia se střetlo pravou přední částí vozidla s levým bokem předních dveří vozidla Citröen. Ostatní části vozidla Citröen nejsou výrazněji viditelně poškozena. Náraz tedy směřoval do levých předních dveří vozidla Citröen. Z fotografie č. 17 a 18 je zřejmé, že k nárazu muselo dojít ještě v první polovině odbočovacího manévru, tedy v okamžiku, kdy se vozidlo odvolatele ještě nacházelo v levém jízdním pruhu pozemní komunikace I. třídy, z níž odbočovalo, tedy krátce po přejetí odvolatele do levého pruhu. Zjevně totiž nešlo o střet přední části vozu Octavia kolmo do boku odbočujícího vozidla odvolatele nýbrž o kontakt pod malým úhlem („škrtnutí“), v důsledku čehož vozidlo odvolatele zůstalo v konečném postavení v levém jízdním pruhu tak, jak dokumentuje fotografie č. 5. Ke střetu tedy nedošlo v závěrečné fázi odbočování, kdy by se již převážná část odbočujícího vozidla nacházela na pozemní komunikaci třetí třídy a kdy by tak došlo k poškození celého pravého boku vozidla, popř. jen jeho zadní částí pokud by již odbočující vozidlo z hlavní komunikace bylo převážnou částí vyjeto. To potvrzuje i náčrtek místa dopravní nehody, rozmístění úlomků v polovině levého jízdního pruhu jakožto i místo střetu označené odvolatelem na místě nehody. Od přejetí odvolatele do levého jízdního pruhu za účelem odbočení do okamžiku střetu tedy musel uběhnout minimální časový okamžik. Odvolací správní orgán nezpochybňuje tvrzení odvolatele, že se s určitým časovým odstupem před započetím předjíždění podíval do zpětného zrcátka. V právě posuzovaném případě se však měl do zpětného zrcátka podívat naposledy v okamžiku, kdy zahájil odbočování. Pak by s ohledem na výhledové poměry na místě nehody musel spatřit předjíždějící vozidlo Octavia, které muselo s ohledem na kolonu vozidel započnout předjíždění ve větší vzdálenosti před místem střetu a tedy i s určitým časovým předstihem před započetím odbočování odvolatelem. S tímto koresponduje rovněž výpověď svědka p. M., který uvedl, že již on poté, co se s nákladním vozidlem srovnal na vozovce, viděl vozidlo odvolatele, jak předjíždí celou kolonu a teprve poté došlo ke střetu, který již pouze slyšel (toto místo se nacházelo za ním). Ze shora uvedených důvodu má zdejší správní orgán na základě provedených výpovědí, ohledání místa dopravní nehody a pořízené fotodokumentace skutkový stav za dostatečně zjištěný a považuje tedy za nadbytečné provedení znaleckého posudku. Rovněž má zdejší správní orgán za nadbytečné doplňovat dokazování o výslech spolujezdců p. S., neboť tito nemohli mít výhled do levého zpětného zrcátka, do něhož má výhled pouze řidič a tedy nemohou vypovědět nic nad rámec již zodpovězeného. K námitce odvolatele, že z výpovědi svědka S. má vyplývat, že ani on v době, kdy odvolatel započal s odbočováním, neviděl v levém jízdním pruhu žádné vozidlo, je třeba uvést, že jmenovaný přesně uvedl: *„Ve chvíli, kdy jsem viděl připravené vozidlo vpředu na odbočení, tak jsem si kontroloval situaci za sebou, žádné další předjíždějící vozidlo jsem* ***v tu chvíli neviděl. Po pár vteřinách****, kdy* ***jsem se počal rozjíždět****, jsem uslyšel zvuk brzd a následoval střet....“* Z uvedeného je zřejmé, že odvolatel nevypovídá o dopravní situaci v

době započetí odbočování před ním jedoucího vozidla, nýbrž o situaci o několik vteřin předcházející, navíc z pohledu řidiče, který se nacházel v koloně až za odvolatelem a tedy ze své pozice by mohl předjíždějící vozidlo sledovat na kratší vzdálenost, a tedy měl i méně času a prostoru pro jeho zpozorování. Výpověď svědka S. tak naopak potvrzuje závěry správního orgánu I. stupně.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).

Soud žalobu shledal **důvodnou.**

Z obsahu žaloby je zřejmé, že jejím těžištěm je zpochybnění hodnocení důkazů, které byly provedeny správními orgány, potažmo zpochybnění přijatého skutkového a následně právního závěru v této věci. Žalobce především namítá nepodloženost závěru žalovaného, že v inkriminovanou dobu na inkriminovaném místě při odbočování vlevo nedbal zvýšené opatrnosti a ohrozil zde řidiče za sebou jedoucího osobního automobilu, Květoslava Pivoňku, kterým zde byl předjížděn vlevo, tedy že porušil ustanovení § 21 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, čímž způsobil dopravní nehodu. V daném případě měl žalovaný za prokázaný podíl žalobce na dopravní nehodě, a to především s ohledem na pořízenou fotodokumentaci a provedené výslechy svědků. Měl za to, že nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že by vozidla v koloně v době zahájení předjíždění této kolony řidičem P., resp. v době, kdy byl odvolatel připraven k odbočovacímu manévru, stála těsně za sebou. Ohledně rychlosti vozidla řidiče Pivoňky žalovaný konstatoval, že bylo uvedeno, že tato byla vyšší, nejednalo se o rychlost 50 km/hod., na druhé straně však nikdo ze svědků neuvedl, že by se jednalo o rychlost extrémní. Na uvedené komunikaci první třídy přitom platí nejvyšší dovolená rychlost 90 km/hod., tedy řidič, jenž hodlá z uvedené komunikace odbočit, musí počítat s tím, že se zde vozidla pohybují velkou rychlostí a tomu přizpůsobit i způsob odbočování resp. nezbytnou míru opatrnosti.

Soud uvádí, že není možné po žalobci spravedlivě požadovat, aby bez dalšího předpokládal možné porušení pravidel jinými účastníky silničního provozu a aby tomu přizpůsobil své jednání, neboť není-li z okolností silničního provozu, které účastník měl a mohl běžně vnímat a předvídat, že účastník téhož provozu porušil své povinnosti, je oprávněn od ostatních účastníků silničního provozu očekávat dodržování stanovených pravidel. Samotná okolnost, že řidič, který porušil pravidla silničního provozu, ovšem nic nemění na povinnosti jiných řidičů je dodržet. V daném případě, tak žalobce jistě měl být srozuměn s tím, že v daném úseku se mohou pohybovat auta rychlostí až 90 km/hod, nebyl však povinen předvídat, že za ním jedoucí řidič poruší pravidla silničního provozu a započne předjíždět kolonu vozidel vlevo v místech, kde je vodorovnou podélnou čárou souvislou doplněnou čárou přerušovanou zakázáno předjíždět. Žalobce byl v daném místě povinen dodržet pravidla silničního provozu, nikoliv předvídat jejich porušení jinými účastníky silničního provozu (viz. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13.7.2007, sp.zn. 3 Tdo 593/2007).

Soud se neztotožnil s argumentací žalovaného, že je z pořízené fotodokumentace a výslechu svědků beze vší pochybnosti prokázána spoluúčast žalobce na předmětné dopravní

nehodě. Ani z pořízené fotodokumentace a ani z výslechu svědků není zřejmé a nelze dovodit závěr, jakou rychlostí se řidič P. přibližoval k inkriminované křižovatce, kdy s ohledem na flagrantní porušení jeho povinnost, tedy že učinil předjížděcí manévr v úseku, kde je zakázáno předjíždět, není možné vyloučit variantu, že z jeho strany mohlo dojít i k dalšímu porušení pravidel silničního provozu tím, že v daném úseku překročil maximální povolenou rychlost a přibližoval se k místu střetu vyšší rychlostí než 90 km/h. Správní orgán se při posuzování rychlosti vozidla řidiče P. neměl spokojit pouze s konstatováním svědka M., že rychlost vozidla byla vyšší než 50 km/hod a dále s tím, že nikdo ze svědků netvrdil, že by rychlost vozidla byla extrémní. Právě k takovému to zjištění, tedy k tomu jakou rychlostí se řidič P. přibližoval k inkriminované křižovatce, by měl být zpracován odborný znalecký posudek. V daném případě je důležité určit rychlost vozidla řidiče P., a kdy bylo pro žalobce možné poprvé vozidlo řidiče P. zpozorovat a zda jej žalobce mohl vidět v okamžiku započetí odbočovacího manévru, resp. v okamžiku, který mu těsně předcházel.

Z fotodokumentace pořízené správním orgánem I. stupně je sice seznatelná celá komunikace, nicméně pouze z ní nelze podle soudu dovodit, že žalobce mohl vidět vozidlo řidiče Pivoňky nejen v okamžiku, kdy již bylo srovnáno v levém jízdním pruhu, resp. na úrovni posledního vozidla v koloně, ale již v okamžiku první fáze předjíždění, tedy v momentě kdy do levého pruhu začalo najíždět. Ze svědeckých výpovědí svědka M. a svědka S. vyplývá, že se vozidlo řidiče P. přibližovalo velkou rychlostí. Nikdo z nich sice neuvedl, jak konstatoval i žalovaný, přesnou rychlost vozidla, ale rychlost přiblížení vozidla řidiče P. je důležitá, neboť se od ní odvíjí i moment, kdy mohl žalobce jeho vozidlo spatřit. Soud nepřisvědčil tvrzení žalovaného, že by žalobce musel s ohledem na výhledové poměry spatřit vozidlo řidiče P., který musel s ohledem na kolonu vozidel započnout předjíždění ve větší vzdálenosti před místem střetu a tedy i s určitým časovým předstihem, kdy s tímto koresponduje i výpověď svědka M. Soud má za to, že z výpovědi svědka M. vyplývá, že si všiml rychle jedoucího osobního vozidla, ve chvíli, kdy se již se svým vozidlem srovnal na vedlejší komunikaci, které zde předjíždělo za ním vytvořenou kolonu vozidel. Z této výpovědi nelze bez dalšího dovodit, kdy žalobce, který byl v jiném postavení vůči přijíždějícímu vozidlu řidiče P. než svědek M., mohl spatřit přijíždějící vozidlo a zda jej mohl vidět ve chvíli těsně před zahájením odbočovacího manévru. V této souvislosti nelze pominout svědeckou výpověď svědka S., který uvedl, že když bylo vozidlo žalobce připraveno k odbočení, podíval se do zpětného zrcátka a neviděl žádné přijíždějící vozidlo. Je sice pravdou, jak uvedl, žalovaný, že tento stál v koloně za žalobcem a mohl přijíždějící vozidlo sledovat kratší dobu, nicméně jeho výpověď svědčí o tom, že rychlost přijíždějící vozidla musela být vysoká, neboť nejprve ve svém zpětné zrcátku neviděl žádné přijíždějící vozidlo a již po pár vteřinách následoval podle svědka zvuk brzd a střet. Mezi posledním pohledem do zpětného zrcátka, tedy mezi posledním ověřením o dopravní situaci a započetím odbočování jistě uběhne určitý, i když minimální časový úsek. Soud v rozporu s žalovaným nemá na základě provedeného dokazování za prokázané, že žalobce mohl před započetím odbočování vidět přijíždějící vozidlo řidiče P. Z pořízené fotodokumentace a ani z výslechu svědků není jednoznačně seznatelné, jakou rychlostí se řidič P. přibližoval k inkriminované křižovatce, kdy bylo pro žalobce možné poprvé vozidlo řidiče P. poprvé zpozorovat a především, zda jej žalobce mohl vidět v okamžiku těsně před započetí odbočovacího manévru. K takovémuto závěru je v daném případě potřebné nechat zpracovat odborný znalecký posudek.

Na základě uvedených argumentů soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. pro vady řízení, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za prokázaný vyžaduje zásadní doplnění a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Při novém rozhodování žalovaný zohlední soudem vytýkané vady.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta prvá s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny činí 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006), a částkou 1.428,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 15.342,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Václava Faltýna.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 31. května 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: Kováříková